

El a înviat cu adevărat

Werner Mücher

© W. Mücher, Online începând de la: 12.04.2019, Actualizat: 12.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 24; Marcu 16; Luca 24; Ioan 20

Învierea Domnului Isus este unul din fundamentele tari ale credinței creștine. Numai credința într-un Domn mort și înviat deschide omului calea spre mântuire și glorie veșnică. Învierea în sine a Domnului Isus nu o găsim descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu – cum ar putea fi posibil aceasta -, însă faptele și împrejurările însoțitoare sunt desigur făcute cunoscut. Se merită osteneala să citim încă odată ce au scris evangheliștii despre evenimentele în legătură cu învierea Domnului.

La o comparare a relatărilor individuale pare la prima vedere să fie contradicții. De aceea în acest articol vrem să încercăm să tratăm fiecare eveniment în ordinea lui succesivă.

Maria Magdalena și cealaltă Marie merg sâmbătă seara la mormânt

Relatarea despre evenimentele în legătură cu învierea începe în evanghelia după Matei cu cuvintele: „Iar târziu, în sâmbătă, pe când se însera spre ziua întâi a săptămânii, Maria din Magdala și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul” (Matei 28.1). Unii gândesc că această relatare se referă la duminica dimineața, dimineața învierii, însă o comparație cu Marcu 16.1 nu permite nici o îndoială că Maria Magdalena și cealaltă Marie au mers încă o dată la mormânt sâmbătă seara. „Cealaltă Marie” era mama lui Iosef (Marcu 15.47). Despre amândouă femeile citim în Marcu 15.47 că ele au fost de față când trupul lui Isus a fost pus în mormânt. Maria Magdalena iese în evidență de la început prin participarea intensă la evenimente. Probabil ea a stat cel mai mult timp lângă cruce, pe când Domnul atârna pe cruce (Ioan 19.25).

În Marcu 16.1 este vorba de faptul că Maria Magdalena și Maria, mama lui Iacov, și Salome de asemenea sâmbătă seara au cumpărat miroasmele cu care ele voiau să ungă pe Domnul. Ele puteau să facă aceasta abia acum, căci sâmbăta se terminase. Intenția lor era să facă îmbălsămarea în dimineața următoare (compară cu Marcu 16.2-8).

Maria Magdalena vine foarte devreme în dimineața următoare la mormânt

Maria Magdalena a avut multe evenimente de prelucrat lăuntric în zilele trecute și în mod deosebit în ultima zi. Oare o fi dormit ea mult în noaptea aceasta? Ea a participat intens la tot ce s-a petrecut. Știm că mai demult Maria a fost posedată de șapte demoni, înainte ca ea să întâlnească pe Domnul Isus și ca El să alunge demonii din ea (Luca 8.2; Marcu 16.9). Cu siguranță ea a prețuit și a iubit în mod deosebit pe Domnul. Cât de mult i-a schimbat El viața! Ea se scoală foarte devreme în această dimineață nouă. Ea încă nu știe ce a avut loc scurt înainte. Ea pleacă din casă și se îndreaptă din nou spre mormânt. Este încă întuneric. Dar ce este aceasta? Cu cât se apropie mai mult de mormânt vede că piatra mare era dată la o parte de la intrarea în mormânt. Ce înseamnă aceasta? Desigur ea trebuie să relateze ucenicilor despre aceasta.

Celelalte femei vin la mormânt

Între timp soarele a răsărit. Maria, mama lui Iacov, și Salome au pornit la drum, ca să ungă trupul Domnului. Maria Magdalena este deja la mormânt. Femeile discutau pe drum și se întrebau cum vor putea da piatra la o parte. Este totul așa de neînțeles pentru ele, că Domnul a fost executat cu două zile în urmă. Deodată privesc în sus. Ce este? Piatra a fost deja rostogolită la o parte.

Mergând așa mai departe și intrând în mormânt văd acolo un tânăr șezând.¹ Femeile sunt cuprinse de spaimă. Însă îngerul li se adresează cu cuvintele: „Nu vă înspăimântați! Îl căutați pe Isus Nazarineanul, Cel răstignit. El a înviat! Nu este aici. Iată locul unde fusese pus. Dar duceți-vă, spuneți ucenicilor Săi și lui Petru că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus” (Marcu 16.2-7). El a înviat? Cuprinse de spaimă și tremur ele fug de la mormânt. Pentru un moment ele nu pot relata nimic despre cele trăite.

Petru și Ioan aleargă la mormânt

Nu putem spune cu certitudine dacă Maria Magdalena a auzit ce a spus îngerul femeilor. În orice caz ea a plecat de la mormânt după un timp și a alergat la Petru și la Ioan, ca să le povestească cele trăite: „L-au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde L-au pus” (Ioan 20.1-3). Ea spune: „*Noi* nu știm”, în mod evident ea include și pe celelalte femei, care veniseră între timp. Deci ea trebuie să le fi întâlnit pe acestea la mormânt, înainte ca acestea să fugă pline de spaimă.

După ce Maria a relatat lui Petru și lui Ioan cele petrecute, cei doi pornesc neîntârziat spre mormânt. Ioan nu mai poate aștepta. El fuge mai repede decât Petru. Asupra lui Petru apasă o povară grea. Au trecut puțin mai mult de 48 de ore, de când el a tăgăduit pe Domnul. Ioan este primul care ajunge la mormânt și se pleacă să privească în mormânt, rămânând afară. Ce vede el? Mormântul este gol! Privește atent fâșiile de pânză de in.

Între timp a ajuns și Petru. El nu rămâne afară. El intră în mormânt. Și el vede fâșiile de pânză de in – acolo este și ștergarul, cu care era acoperit capul Domnului. Însă acesta nu este împreună cu fâșiile de pânză de in, ci este înfășurat și pus într-un alt loc. Ce înseamnă toate acestea?

Acum și Ioan intră în mormânt. Pentru el este clar, că Domnul a înviat. El a văzut și a crezut. Ce a simțit Petru în momentele acestea și ce a gândit el, nu știm.

Amândoi pleacă acasă. Comportare de neexplicat! Maria Magdalena a revenit, rămâne afară lângă mormânt și plânge. Trupul Domnului ei nu mai este acolo.

Maria Magdalena rămâne singură lângă mormânt

Maria Magdalena este încă în apropierea mormântului. Ea plânge. Acum ea se pleacă spre mormânt și vede doi îngeri în haine albe șezând în mormânt; unul acolo unde a fost capul lui Isus, celălalt la picioare Lui. Cei doi îngeri se adresează Mariei cu cuvintele: „Femeie, de ce

plângi?”, la care Maria răspunde: „Pentru că L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.”

După aceea ea se întoarce și vede pe Domnul, fără să-L recunoască. Ea gândea că este grădinarul. Ea are numai o singură dorință: să ajungă în posesia trupului lui Isus. Gândul, că oamenii ar putea maltrata acest trup, îi părea de nesuportat. Ce prețuire a lui Isus se exprimă prin acțiunea și vorbirea ei. Femeile fugiseră. Ioan și Petru plecaseră din nou acasă. Maria Magdalena a rămas acolo. Comportarea acestei femei vorbește mult inimilor noastre.

Cu siguranță Maria Magdalena a avut cu mult mai puțină înțelegere cu privire la Persoana lui Isus decât Maria din Betania, care în presimțământul ei corect – fără ca ea însăși să fi știut – a îmbălsămat trupul Domnului cu o săptămână înainte. Dragostea Mariei Magdalena față de Domnul nu o lasă să părăsească mormântul. Ea este stăpânită de un singur gând, să găsească trupul Domnului. Este atunci de mirare că Domnul Isus Se arată ei după înviere, ea fiind primul om care are parte de aceasta? „Iar după ce a înviat dis-de-diminează, în întâia zi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei din Magdala, din care scosese șapte demoni” (Marcu 16.9).

Domnul Isus îi rostește numele: „Maria!” Și în același moment ea se întoarce și îi zice: „Rabuni!” El sta acolo, Cel pe care ea îl credea încă mort, viu înaintea ei. Odată El a întâmpinat-o când El a eliberat-o de sub domnia demonilor. Atunci ea L-a cunoscut ca Salvatorul ei. Acum ea îl întâmpină ca Cel înviat. Ea este aceea care după aceea va trebui să vestească vestea bună ucenicilor, pe care Domnul îi numește aici „frații Mei”, că El Se va sui la Tatăl Său și Tatăl lor, la Dumnezeu Său și Dumnezeu lor. Aceasta este o veste a cărei profunzime și fericire noi nu le vom putea epuiza în veșnicie.

Femeile relatează acum ucenicilor

Maria Magdalena a căutat deja odată pe ucenicii Petru și Ioan, ca să le relateze despre mormântul gol. Acum ea pornește la drum pentru a doua oară, ca să ducă mesajul Domnului Isus, așa cum El i-a spus. Este foarte posibil ca pe acest drum să se fi întâlnit cu celelalte femei, care fugiseră de la mormânt (Marcu 16.8). Luca relatează aceeași întâmplare, și el este de asemenea unul din cei care scrie că Maria Magdalena și Ioana și Maria, mama lui Iacov, au fost împreună și au informat pe apostoli despre tot ce ele au trăit (Luca 24.10).

Domnul Se arată acestor femei

Însă înainte ca aceste femei multe să ajungă la ucenici, Domnul li se arată pe drum: „Și, plecând de la mormânt, ..., ele au alergat să dea de veste ucenicilor Săi. Și iată, Isus le-a întâmpinat, spunând: «Bucurați-vă!»” Ele cad înaintea Lui și îi cuprind picioarele. Acum El le dă misiunea să meargă și să relateze fraților Lui, că El va merge în Galileea și că ei îl vor vedea acolo (Matei 28.9,10). Luca relatează că femeile au vestit ucenicilor tot ce ele au văzut și au auzit (Luca 24.10). Luca relatează mai departe că toată această vorbire părea un basm pentru apostoli și ei nu au crezut.

Domnul Se arată lui Petru

Relatează Luca în capitolul 24,12 (Luca 24.12) despre același eveniment pe care Ioan îl descrie în capitolul 20.2-10 (Ioan 20.2-10)?² Sau Petru a mers a doua oară la mormânt, probabil cu dorința să întâlnească acolo pe Domnul înviat? Răspunsul la această întrebare îl lăsăm deschis. Din 1 Corinteni 15.5 știm însă că în această zi Domnul Isus S-a arătat lui Petru personal. Noi presupunem că cu această ocazie s-au discutat lucrurile care au luat naștere între Petru și Domnul ca urmare a tăgăduirii de trei ori de către Petru. Scena de la Marea Tiberiadei, unde Domnul a „reabilitat” oficial pe Petru, a avut loc în orice caz mai târziu.

Domnul Se arată ucenicilor care mergeau spre Emaus

Luca relatează în continuare, cum în această zi a învierii doi ucenici mergeau de la Ierusalim spre Emaus (Luca 24.13-35). Ei erau descurajați. Nici ei nu l-au recunoscut pe Domnul de la început. Abia după ce El le-a înflăcărat inimile, prin aceea că El le-a explicat pe baza Scripturilor necesitatea morții Sale și S-a făcut că vrea să meargă mai departe, El a acceptat rugămintea lor stăruitoare și a mers cu ei și li S-a făcut cunoscut la frângerea pâinii. Cu inima fericită au plecat imediat să relateze ucenicilor din Ierusalim cele trăite. Acolo erau adunați cei zece ucenici, Toma nu era cu ei.³ Și de îndată cei doi ucenici ajung, ca să relateze despre experiențele lor, ei aud că Domnul S-a arătat lui Petru. Acum și acești doi ucenici din Emaus relatează cele trăite de ei.

Domnul pășește în mijlocul ucenicilor adunați

Ei nu au terminat de relatat, că Domnul stă deodată în mijlocul ucenicilor adunați cu cuvintele „Pace vouă!” (Luca 24.36-49; Ioan 20.19-23). Ce moment, să aibă iarăși pe Domnul în mijloc!

Ucenicii se înspăimântă, sunt umpluți de frică și cred că văd un duh. Toate acestea sunt de neînțeles. Poate fi așa ceva? Domnul cunoaște gândurile lor. El le arată mâinile și picioarele străpunse. De bucurie ei nici nu pot încă crede. Este totul așa de ireal. Toate acestea sunt în afara domeniului lor de experiență. Domnul le vine în ajutor. El îi roagă pentru ceva mâncare. Ei îi dau pește prăjit și dintr-un fagure de miere. El mănâncă înaintea ochilor lor. Niciodată ucenicii nu vor uita aceste impresii și cuvintele pe care Domnul li le-a spus.

Ce zi deosebită în istoria omenirii: ziua învierii Domnului nostru. „Ferice de cei care n-au văzut și au crezut” (Ioan 20.29).

Adnotare

[1] Luca relatează că erau doi îngeri în mormânt. Matei și Marcu amintesc numai un înger, și anume, pe acela care a vorbit cu ele. Pe celălalt nu-l amintesc.

[2] Este specific lui Luca, că el deseori nu ține seama de succesiunea cronologică.

[3] Luca scrie într-adevăr despre cei unsprezece, care erau adunați (Luca 24.33), fără să amintească situația deosebită, că Toma nu era prezent.

Titlul original: „Er ist wahrhaftig auferstanden“
din *Folge mir nach*, 1995/2, pag. 25–28

Traducere: Ion Simionescu